

Arrest

nr. 30 232 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit dient op 26 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 augustus 2008 neemt de burgemeester van Antwerpen of zijn gemachtigde de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker.

Op 12 oktober 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2009 wordt verzoeker naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker wordt overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas. Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 2 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1960, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene reeds meer dan 8 jaar in België zou verblijven, geen regularisatieaanvraag volgens de wet van 22.12.1999 heeft ingediend, niemand meer zou hebben in land van herkomst en geen bindingen meer zou onderhouden met zijn thuisland, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, werkbereid zou zijn, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen, Betrokkene verklaart sedert meer dan 8 jaar in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9§3.9bis en dit meer dan 8 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende meer dan 8 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Betrokkene verwijst naar de wet van 22.12.1999. Echter deze wet was een eenmalige en unieke operatie. De criteria van deze wet zijn niet van toepassing op een aanvraag ingediend in het kader van art.9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verklaart dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven.

Wat de vermeende schending van art.3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vindt. Hiervoor dient betrokkene zijn bewering te staven met begin van bewijs terwijl In casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Enig middel: schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur,

inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet:

1. De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

In casu oordeelt de DVZ het verzoek van verzoeker als onontvankelijk te moeten afwijzen.

Klaarblijkelijk ziet de DVZ nergens buitengewone omstandigheden noch schendingen van humanitaire verdragsregels.

Nochtans zou een langdurig verblijf- in casu meer dan 8 jaar - op zich reeds als buitengewone omstandigheid dienen weerhouden te worden.

Als buitengewone omstandigheden worden beschouwd de omstandigheden die een verplichte terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk maken en die een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen. In hoofde van verzoeker zijn de buitengewone omstandigheden dan ook legio en overduidelijk aanwezig, te weten :

verzoeker zou verplicht worden in volstrekte armoede te leven, aangezien hij in zijn thuisland geen goederen/bezittingen heeft noch welkdanige vorm van onderdak; nagenoeg de ganse familie naar Europa is geëmigreerd; voor het overige heeft hij ingevolge zijn langdurig verblijf alhier alle contact met overige familie en vrienden in het thuisland verloren; verzoeker zou onmiddellijk een einde zien komen aan zijn maatschappelijke inburgering, aan het sociaal weefsel dat hij onder de autochtone en allochtone belgische bevolking heeft weten op te bouwen; de vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap zouden zonder meer verbroken worden; zijn verregaande integratie (niet allen via de contacten met de bevolking doch ook via de gevolgde scholing) en zijn toekomstperspectieven o.m. op een behoorlijke tewerkstelling (die reëel en realistisch is) komen op de helling te staan;

Al deze redenen maken cumulatief en elk op zich buitengewone omstandigheden uit in de zin van artikel 9bis, die de goedkeuring van zo'n regularisatieverzoek rechtvaardigen.

2. DVZ is van oordeel dat "Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. ".

Als men met zo'n non-argument regularisatieverzoeken kan blijven afwijzen, dan doet men er misschien beter aan die ganse regelgeving van 9bis af te schaffen en uit de wet te lichten.

Wie zal immers genoopt zijn een beroep te doen op zo'n 9bis-procedure? Juist hij/zij die geen verblijfstitel heeft doch wel ogv bepaalde overwegingen (langdurig verblijf, opgebouwd gezinsleven met een belg...) als aanvaard moet worden om in België als volwaardig burger te kunnen meedraaien.

De stelling/insinuering van DVZ dat verzoeker op een zeer korte tijd een verblijfsaanvraag in zijn herkomstland kan afwachten, snijdt geen hout en is manifest in strijd met de dagdagelijkse realiteit.

Het is eerder regel dan uitzondering dat men meer dan 9 maanden, zelfs meer dan een jaar dient te wachten op een beslissing inzake visum.

De DVZ bezondigt zich aldus zonder meer aan een uitermate rudimentaire, zelfs stereotype overweging (van een motivering kan de facto geen sprake zijn).

3. Evenmin werden de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft evenmin onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd -welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

Gelet op deze onvervreemdbare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.

4. Ten overvloede wenst verzoeker nog op te werpen dat de aangevochten beslissing door DVZ klaarblijkelijk snel-snel-snel werd genomen op 02.04.2009 naar aanleiding van de vrijheidsberoving van verzoeker op 29.03.2009 bij een ID-controle en de daaropvolgende opsluiting in een gesloten centrum voor vreemdelingen voor deportatie.

Deze opsluitingsbeslissing werd eveneens aangevochten omdat zij onwettig werd geacht dan wel disproportioneel t.a.v. het ernstige nadeel dat verzoeker hierdoor werd berokkend.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen heeft zich hierbij terecht aangesloten en heeft verzoeker terug in vrijheid doen stellen."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat buitengewone omstandigheden enkel kunnen leiden tot een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf indien ze niet werden tot stand gebracht door het persoonlijk toedoen van degene die er zich op beroept. Verwerende partij is van mening dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren blijkt dat verzoeker zich beroept op langdurig illegaal verblijf, dat niet in de hand werd gewerkt door omstandigheden buiten zijn wil om, doch duidelijk de persoonlijke wil van verzoeker uitmaakt. Verwerende partij merkt op dat verzoeker nergens een aanvaardbare uitleg geeft voor de illegale binnenkomst, noch voor het volgehouden illegaal verblijf, doch beperkt zich ertoe zijn illegaal verblijf in te roepen ter verkrijging van een gunstmaatregel. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing op adequate wijze is gemotiveerd en duidt erop dat er in de bestreden beslissing zelfs op wordt gewezen dat verzoeker zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Tenslotte wijst verwerende partij erop dat de argumenten van verzoeker met betrekking tot de gegrondheid niet worden beantwoord in een beslissing waarbij tot de onontvankelijkheid wordt besloten.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag hieronder de volgende omstandigheden aan.

“Verzoeker heeft de marokkaanse nationaliteit doch hij verblijft reeds sedert meer dan 8 jaar in België. Verzoeker heeft geen regularisatieaanvraag ingediend op basis van de Wet van december 1999 zodat hij thans niet uitgesloten kan worden van de toepassing van artikel 9bis. Wel staat vast dat verzoeker, ingevolge zijn langdurig verblijf in België geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met zijn herkomstland en zich derhalve onmogelijk in regel kan stellen op administratief vlak met de bevoegde autoriteiten aldaar, mede en vooral gelet op het feit dat hij in zijn thuisland niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen. Dit maakt het evidentelijk voor verzoeker onmogelijk om naar zijn herkomstland terug te keren met het oog op het aldaar aanvragen en bekomen van een geldig verblijfsdocument. Verzoeker is wel degelijk woonachtig aan de (...). Uiteraard kan van hem niet verwacht worden dat hij 24 op 24 uren in zijn studiootje blijft zitten wachten op de komst van de dienstdoende wijkagent, die de woonstcontrole zal moeten uitvoeren. Dit geldt des te meer indien men moet vaststellen dat een

woonstcontrole in deze regio meer dan 7 maanden op zich moet laten wachten. Van de dienstdoende wijkagent mag aldus verwacht worden dat, indien hij verzoeker niet in persoon kan aantreffen op voormeld adres, hij zoals gebruikelijk een kennisgeving van bezoek achterlaat met melding van enkele data en tijdstippen waarop verzoeker zichzelf alsdan kan aanmelden op commissariaat bij deze wijkagent.

Zo is hij dan terecht gekomen in België, wat maakt dat verzoeker ondertussen reeds meer dan 8 jaar in België verblijft. In feite houdt dit op zich reeds in dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn thuisland om de eenvoudige reden dat hij aldaar nergens meer terecht kan;

Voorts heeft verzoeker tal van inspanningen geleverd om zich in België te handhaven en er zich te integreren. Tijdens zijn jarenlang verblijf is hij erin geslaagd de nederlandse taal aan te leren en thans volgt hij cursus Nederlands bij de dienst "Openschool voor volwassenen" en dit om zijn kennis van het Nederlands te onderhouden en te verbeteren, hij heeft meerdere vrienden gemaakt, zowel privé als in de school waar hij cursus volgt, om zijn ganse sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen. Hiervan getuigen de verschillende verklaringen van personen, die verzoeker terdege kennen.

Officiële tewerkstelling is momenteel jammer genoeg uitgesloten, nu verzoeker niet over een verblijfsvergunning beschikt. Evenwel zijn er ook op dat punt gunstige elementen voorhanden, waar verzoeker na in regel te zijn gesteld in principe onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden.

De taalkennis, de werkwillegheid, de duurzame banden die verzoeker met Belgische onderdanen heeft opgebouwd zijn allen elementen, die het vermoeden van integratie dat na een verblijf van meer dan 8 jaar wordt weerhouden, enkel maar versterken en bevestigen. Daartegenover staat dat er in hoofde van verzoeker geen enkele tegenindicaties voorhanden zijn om hem het langdurig verblijf in België niet toe te kennen.

Dat een gebeurlijke uitwijzing van verzoeker een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben, aangezien hij voor een zéér lange periode uit zijn vertrouwde leefmilieu zou weggerukt worden; Dat het ook duidelijke weze dat een zulkdanig lange opgelegde scheiding zonder meer een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen voor verzoeker, die het nu reeds niet breed heeft; Laten we ook niet uit het oog verliezen dat verzoeker in zijn thuisland niemand meer heeft op wie hij kan terugvallen - zijn langdurig verblijf in België van meer dan 8 jaar is hieraan uiteraard niet vreemd; Dat daarbij dient gewezen te worden op de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, die bepaalt dat geen sprake moet zijn van een overmacht doch dat een bijzondere moeilijkheid voor de verzoeker om naar zijn herkomstland te gaan om daar de verblijfsaanvraag in te dienen volstaat;

Dat verzoeker zich aldus volledig heeft verankerd in de belgische samenleving en met onze maatschappij hechte banden heeft aangeknoopt, derwijze dat een bruuske verbreking van deze verankering door een uitwijzing (naar waar?) zonder meer een vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, dewelke wordt verboden door artikel 3 EVRM; Dit geldt des te meer, aangezien de Minister van Binnenlandse Zaken eerder zelf had te kennen gegeven dat een 4-jarig of langer verblijf in België moet aanvaard worden als een voldoende voorwaarde voor een de facto integratie en inburgering;

Verzoeker verblijft aldus lange tijd in België en dit langdurig verblijf schept een vermoeden van duurzame sociale integratie en van humanitaire redenen; enerzijds komt hierdoor vast te staan dat verzoeker alle banden met het land van herkomst verbroken heeft en anderzijds dat hij in België een sociaal netwerk heeft weten op te bouwen. Er dient een ernstige afweging gemaakt te worden tussen de integratie en de gevolgen van een eventuele terugkeer. In casu kan dan ook niet ontkend worden dat er een discrepantie bestaat wanneer verzoeker zou worden teruggekeerd.

Een regularisatie is dan ook beslist in deze context opportuun opdat verzoeker op correcte en behoorlijke wijze als volwaardig lid in onze samenleving zou kunnen fungeren, zo o.m. door een vast werk te zoeken, door zich met de fiscaal-sociale rechtsregels in orde stellen edm..."

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, met name zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie, zijn sociale, affectieve en emotionele banden, het feit dat zijn familie naar Europa is geëmigreerd, hij alle contacten met overige familie en vrienden in het land van herkomst is verloren en hij zou verplicht worden in armoede te leven daar hij in zijn land van herkomst geen goederen of bezittingen, noch enige vorm van onderdak heeft, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker voert aan dat de door hem aangebrachte elementen cumulatief en elk op zich buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken. Verzoeker stelt dat verwerende partij de uit zijn langdurig verblijf voortvloeiende integratie en zijn opgebouwd sociaal leven niet heeft onderzocht en dat deze elementen in de bestreden beslissing zelfs niet worden behandeld. Verzoeker voert verder aan dat de motivering van de bestreden beslissing uitermate rudimentair en zelfs stereotiep is. Verzoeker wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke,

geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en zich niet van voorgeprogrammeerde beslissingen mag bedienen met een eenvoudige verwijzing naar vorige procedures.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat zijn langdurig verblijf op het Belgische grondgebied op zich reeds als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard en dat ook de daaruit volgende integratie en zijn opgebouwd sociaal leven wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn bijzondere band met België het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie naar Europa is geëmigreerd, hij alle contacten met overige familie en vrienden in het land van herkomst is verloren en hij zou verplicht worden in armoede te leven daar hij in zijn land van herkomst geen goederen of bezittingen, noch enige vorm van onderdak heeft, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen: *"Betrokkene verklaart dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven"*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvraag zijn bewering dat hij in zijn thuisland geen bindingen meer heeft, staft. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Ook in het middel laat verzoeker na zijn loutere beweringen omtrent zijn familie, zijn bezittingen en onderdak in zijn land van herkomst concreet aan te tonen.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te worden getroffen en het niet strookt met de motiveringsplicht dat zulks bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures gebeurt, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing slechts het volgende wordt opgemerkt: *"(...) zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9§3/9bis (...)"*. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing voorgeprogrammeerd zou zijn met eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures. Bovendien bevat de bestreden beslissing nog andere motieven, waar verzoeker bij deze kritiek niets tegenin brengt. Verzoeker kan dit argument niet dienstig aanvoeren.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of

standaard motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.8. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en familiaal leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) houdt verzoeker voor dat ook sociale relaties onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker wijst erop dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen rekening wordt gehouden met zijn sociaal leven. Vervolgens is verzoeker, gezien zijn integratie en opgebouwd sociaal leven, van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn privé-, familiaal, sociaal en gezinsleven uitmaakt die niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Verzoeker voert aan dat niet wordt onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn waaraan hij wordt blootgesteld indien zijn regularisatie uitblijft en hij zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Verzoeker voert aan dat deze belangenafweging nergens te bespeuren is in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker van mening is dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM en dat in de bestreden beslissing expliciet geen rekening wordt gehouden met het sociaal leven van verzoeker, wijst de Raad erop dat de loutere feiten, aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk zijn bijzondere banden met de gemeenschap, de familieleden die allen naar Europa zijn geëmigreerd, zijn integratie en opgebouwd sociaal leven, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). In de bestreden beslissing diende hierop dus niet afzonderlijk te worden ingegaan.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van het EHRM, niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten. In het arrest P.G. en J.H./Verenigd Koninkrijk van 25 september 2001 besloot het EHRM tot een schending van artikel 8 van het EVRM omdat er sprake was van gebruik van afuisterapparatuur. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke situatie te ressorteren. In het arrest Boughanemi/Frankrijk van 24 april 1996 heeft het EHRM geen schending van

artikel 8 van het EVRM aangenomen, zodat ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM verzoeker niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij in België, na er langdurig te hebben geleefd, bijzondere banden heeft ontwikkeld door zijn integratie en opgebouwd sociaal leven, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf. Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privé- en familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr.157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936). Daarnaast verstoort een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder is het de taak van het openbaar bestuur om de openbare orde te vrijwaren en om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder het bezit van verblijfsdocumenten worden nageleefd.

Waar verzoeker met de bewoordingen: *“Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing”*, van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Er wordt herhaald dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend en dat dit volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.9. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker met de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *“Ten overvloede wenst verzoeker nog op te werpen dat de aangevochten beslissing door DVZ klaarblijkelijk snel-snel-snel werd genomen op 02.04.2009 naar aanleiding van de vrijheidsberoving van verzoeker op 29.03.2009 bij een ID-controle en de daaropvolgende opsluiting in een gesloten centrum voor vreemdelingen met deportatie”*, aanvoert dat verwerende partij niet op zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, wordt opgemerkt dat verzoeker deze loutere bewering niet met concrete gegevens staft en dat deze kritiek geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing op zich.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een

schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET